

РЕШЕНИЕ

№ 4109

гр. София, 10.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.04.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилка

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **1738** по описа за **2010** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 18.01.2010 г. по н.а.х.д. № 6858 / 2009 г., Софийски районен съд, НК, 101 състав е потвърдил Наказателно постановление № 23-2300040 от 27.05.2009 г., издадено от Директора на „И. по труда” – Софийска О., с което на „. Р”, гр. С. е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл.413, ал.2 от Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл.16, ал.1, т.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл.4, ал.1 от Наредба № 5 от 11.05.1999 г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от „. Р”, гр. С., чрез процесуален представител, в която моли същото да бъде отменено като незаконосъобразно. Твърди, че към датата на издаване на наказателното постановление 27.05.2009 г. е била наложена имуществена санкция в размер, който не съществува в редакцията на чл.413, ал.2 от КТ, тъй като със ЗИД на КТ обн. в ДВ, бр. 108 от 19.12.2008 г. санкцията е била завишена от 1500 – 5000 лв. на 10 000 – 50 000 лв.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуален представител, оспорва жалбата и излага съображения за нейната неоснователно. Обръща внимание върху това, че санкцията се определя към момента на извършване на нарушението.

Представителят на С градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и решението следва да бъде оставено в сила.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, от надлежна страна и в законоустановения срок.

Административен съд С. – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите констатации и правните изводи на СРС. Приетата фактическа обстановка намира за правилна, като подкрепена от доказателствата по делото.

Споделя и констатациите на първоинстанционния съд, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

По съществото на спора СРС правилно е установил, че „. Р”, гр. С. е осъществил състава на административното нарушение, визирано в наказателното постановление, като не е изпълнил задълженията, съгласно чл.16, ал.1, т.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд и чл.4, ал.1 от Наредба № 5 от 11.05.1999 г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска, за което правилно е ангажирана и административно – наказателната му отговорност по чл.413, ал.2 от Кодекса на труда.

Вярно е, че със ЗИД на КТ, обн. в ДВ, бр. 108 от 19.12.2008 г., е била променена санкционната разпоредба на чл.413, ал.2 от Кодекса на труда, като санкцията е била завишена. До този момент тя е била в размер от 1500 лв. до 5000 лв., а с това изменение става в размер от 10 000 лв. до 50 000 лв.

С наказателното постановление е била наложена санкция в минимален размер съгласно разпоредбата на КТ, в редакцията му до ДВ, бр. 108 от 19.12.2008 г., а именно в размер на 1500 лв.

Не е налице никаква промяна в нормативната уредба относно състава на самото нарушение или съответно в посока отпадане на същото.

Съдът не споделя съображенията на касатора, че след като е била използвана санкционната разпоредба не в редакцията към датата на издаване на наказателното постановление, то то е незаконосъобразно.

Законът за административните нарушения изрично предвижда, че за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила „по време на извършване на нарушението” / чл.3, ал.1 от ЗАНН/, не на издаване на наказателното постановление, както твърди касатора.

Освен това, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя / чл.3, ал.2 от ЗАНН/.

Очевидно, завишаването на минималния законоустановен размер на санкцията не е по-благоприятен за нарушителя закон, поради което и правилно е наложена санкцията в размера ѝ, преди последвалото след извършване на нарушението изменение в чл.413,

ал.2 от Кодекса на труда.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК.

Тъй като в касационната жалба няма други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението, в обжалваната му част, следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и правилно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд С. – град, I касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 18.01.2010 г. по н.а.х.д. № 6858 / 2009 г. на С районен съд, НК, 101 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: